

ROVNOVÁHA PŘÍRODY

PŘÍCHOD

**Přes pozemky se k místu, kde se nachází onen prales, přesouvá ne rychlým a ani pomalý, za to vyrovnaným krokem. Oblečení má vcelku odpovídajícím tomu, co ho očividně čeká a nemine. Už z toho jak jde s očividně jasným cílem se dá čekat, že tím bude právě bujná zezeň za famfrpálovým hřištěm. To, co má na sobě je vše v barvách zelené a hnědé - dlouhý plášť s kapucí, světle zelená tunika pod ním, která je přepásaná koženým opaskem s několika menšími brašnami a hůlkou zastrčenou za ním bokem, kalhoty hnědé jako kůra stromů a jejich volná látka mizí do vyšších kožených bot jako dělaných pro terén divoké džungle. K té se ostatně ve finále dopracuje a bez zaváhání projde na pěšinu, která vede ke středu prazvláštně oslabeného kusu země. Dostane se až k míse a menhirům. Rozhlédne se po nich a pohledem přejede mezi skleněnými koulemi a otvory ve vztyčených kamenech kolem.* //Konečně něco, co bude pro nás bližší než boje, ledové pevnosti, potápění se na dno jezera či létání.// *Naitech mu zahraje úsměv.* [Z rozsahu 1-10 padlo číslo 5.]*

SOL - SVĚTLO

Po zhodnocení pohledem se zaměří zpět ke skleněnkám a sáhne po první z nich. Zahledí se na slabě světélkující sílu uvnitř a pak se přesune jak pohledem tak i chůzí ke kameni hlásajícímu Sol.* //Co sis pro nás připravil, dárcu života...// *Kouli vloží do otvoru na ni dělaného a už tak slabé sluneční světlo pronikající skrze větvoví nad ním s menší starostí počastuje nepatrně nakrčeným obočím, jak se začne ztměňovat stále více a více. Až se ocitne v oné úplné tmě.* Jasně... Sol je dárcu světla, života... Pravdy, *Zamumlá snad jen sám pro sebe tiše. Zhluboka se nadechne a i přes nemožnost nic vidět zavře oči. Po plném nádechu do hrudi, břicha i bránice dech na pár úderů srdce zadrží a poté ho vydechne úplně. Opět setrvá s prázdnými plicemi a znovu se velice zhluboka nadechne.* //Kde je tma... Je i světlo. Všechno je v rovnováze. Někde v téhle vši tmě. Je. Nikdy není úplná tma.// *Po onom druhém plném nádechu otevře ústa a dá se do zpěvu. Jeho hlas je silný, rytmický a slova rychlejší, plná energie. Zpívá Ikaros ohně, pokud má někdo možnost ho díky dechu a barvě hlasu poznat, či zná kmenová slova, která z jeho úst vycházejí.* //Sol je zdrojem pro oheň. Podpořím-li oheň a ještě k tomu jazykem světla... Ta jiskřička, co se někde nachází získá sílu.// *Oči má stále zavřené a pokračuje v dechu a zpěvu.

Nepřestává ve zpěvu, ale při návratu světla do světa nejdříve rozechvěje řasy než oči pomalu otevře úplně. Ještě píseň dokončí než s plným výdechem skončí. V nastalém tichu prohlédne okolní džungli a koutky mu v tom úsměvu poskočí ještě o kousíček výš.* //Je to příjemné. Připadám si jako zpátky u nás.// *Klidně a spokojeně změlčí alespoň trochu svůj dech a od menhiru zasvěcenému síle Sol se vrátí k míse se zbývajících skleněnými koulemi. Sáhne klidným pohybem po druhé a s tou se vydá ke kameni Yara. Pečlivě vloží do otvoru skleněnku a o krok od kamene poodstoupí zpět s tím, že se pozorně rozhlédne kolem sebe, snad hledajíc nějakou změnu indikující další z úkolů.* //Yara... Síla vody. Okolní prales nevypadá, že by měl dost vláhy. Možná bude tahle zkouška o vyvolání deště.// *Opět se zaměří hrdým očima na kouli zasazenou v kameni.

YARA - VODA

Trošku suše mlaskne jazykem s postupným vytrácením ještě více vlhkosti ze vzduchu. Ztěžka polkne a nakloní u toho hlavu, jak takové suché polknutí musí být těžké.* //Hlas... Paměť. A proměna.// *Opětovně se podívá po svém okolí až padne pohledem na nešťastnou kapybaru. Musí vidět, že i ta má podobné problémy se ztrátou vláhy v okolí jako on sám. Nejsou tu ale sami... Další tvor na kterého pohlédne je jaguár v nedaleké houštině. Snad má více štěstí než rozumu, že se na něm zastaví pohledem. I když v první vteřině vypadá překvapeně, opět ztěžka polkne a i přes očividně obtíže srovná dech podobně jako u prvního z úkolů. Po několika nádech a výdechích se dá znovu do zpěvu. Tentokrát se pro zkušené ucho jedná o Ikaros vody, volající Yaru zpět do okolního drobného pralesa. Nedělá nic, čím by mohl zdánlivě vyprovokovat jak kapybaru tak i jaguára, stojí na místě a houpavým hlasem připomínajícím vlny pokračuje ve zpěvu. Pomalu se na svém místě sníží do podřepu a podobně pomalu přechází pohledem mezi oběma tvory.* //Nejsem hrozbou... Volám vláhu a klid zpět do tohoto pralesa. Ikaros vody zklidňuje mysl... Měl by pomoci jako balzám na nervy pro všechny tři z nás.// *S ohledem na fakt, že nedaleko číhá jaguár se zdá být vyrovnaný a velice klidný.

**S příchodem deště, který začne zvlazovat vše kolem a náhlým návratem vlhkosti do okolního vzduchu i půdy se ve zpěvu snáze nadechne. Ještě chvíli pokračuje slovy houpavými a tiše šumícími jako onen déšť než je v něm nechá zaniknout. A ti dva tvorové? Ať už zůstávají či ne, dá se odhadnout, že oběma je jistě lépe podobně jako jemu samotnému, no ne? Nikam se nehýbe dokud padá z nese příjemný hřejivý déšť. Dokonce pomalu zase zavře oči a svůj dech z rytmu písně navrátí do normální neutrálnější podoby. Až po těch několika minutách, kdy z nebe přestává padat voda, se podobně pomalu zvedne jako přidrženul. Pohledem vyhledá menhir Yary, který teď září světlem ukazujícím, že může postoupit k dalšímu z úkolů. Nijak rychlým krokem se vrátí k míse s postupně ubývajících skleněnými koulemi. Natáhne k jedné prsty a sevře ji v nich už se vydávajíc k dalšímu z otvorů na ni dělanému. Tam ji vloží a ještě na krátký moment přidrží prsty.* //Yvy...//*

YVY - PŘÍRODA

**Nevypadá nijak překvapeně, když se i přes předchozí vláhu začne všechna z okolních rostlin vytrácet. * Slábneš matko země... *Hlesne a jak konečně odtáhne ruku ze skleněné koule, rozevře dlaň a pohlédne na semínko v ní. * Země je všude. Život. I v těch nejméně nečekaných končinách se nachází. Nic ho nemůže zničit. Nikdo nemá takovou sílu aby zničil život jak je. *Poví k semínku, otočí se k menhiru zády, opře se jimi o něj a postupně se sesune až na vyschlou travu u jeho paty. Nohy složí do tureckého sedu a semínko jemně sevře v dlani, kterou překryje i tou druhou, prohřívaje chladný kámen, kterým se stalo. Koutkem oka snad možná ty mravence zachytí, ale rozhodne se jim nevěnovat pozornost. Alespoň zatím. Jeho dech je celou dobu stejně klidný, jak se snad skutečně soustředí být po celou tuto zkoušku plně vyrovnaný. Ale teď postupně změní jeho proudění dovnitř a ven. * Stejně jako světlo nemůže existovat bez tmy, ani tma nemůže být bez světla. *Možná odkaz na první ze zkoušek? * Jsi sice z kamene, ale cítím uvnitř magii, život. Jiskru naděje. Poslouchej... *Vydechne poslední slovo a už s hlasem plně naladěným do tichého osamělého rytmu se dá znovu do zpěvu. Dnes se zdá, že plně využívá učení jakého se jemu i jeho spolužákům dostává na jejich škole. Jeho zpěv se dá poznat jako Ikaros rostlin. Léčivý zpěv určený pro porozumění právě s přírodou kolem nás. Když už na něj lezou mravenci, zavře oči a soustředěně pokračuje i přes možné štípance na své snědé kůži. **

**Léčení semínka uvězněného v kamenné podobě se zdá jako skutečná zkouška soustředění, když se k velkým mravencům snažícím se do jeho sevřených dlaní dostat přidá i papoušek, který na něj začne nalétávat. Dlaně přitiskne k hrudi a - stále v tureckém sedu - se předkloní, sám se schová do takového tvaru semínka, kdy se čelem opře do suché trávy. Zpěv nijak neukončuje. Je to tichá píseň zpívaná řečí kmenů Amazonie. Semínko teď v hřejivých dlaních tiskne i k místu, kde se v jeho hrudi nachází klidně bijící srdce naladěné na jeho dech. Nechává jak mravence tak i papouška útočit a snažit se k semínku dostat. Je ochrannou skořápkou. * //Snaží se tě zničit, ale snaží se tě i chránit. Nezoufej... Nic není ztracené. Z kamene se osvobod... Poslouchej.// *A jak vše začne pomaličku měknout, pučet a ožívat ještě tam klidně zůstává schoulený i po odchodu tvorů snažících se získat semínko. Po momentu se stále tiše zpívající narovná a zase opře o menhir. Odtáhne ruce od hrudi a otevře oči, kterými padne na semínko v rukou, které postupně rozbílí a pohlédne na vyklíčenou rostlinku v nich. S úsměvem dokončí zpěv a před sebou rozhrne trochu zeminu do které jej zasadí a až na klíček přikryje zpět. Na kratší chvíli novou rostlinku sleduje než vstane a zamíří k míse pro další z koulí. Dech u toho mění a vrací do neutrální formy dodávající mu očividně ten zvláštní klid. **

YBYTU - VÍTR

**Vezme předposlední ze zbývajících skleněnek v míse a vydá se k dalšímu z kamenů, který ještě nezáří a postrádá sílu. Kouli vloží do otvoru od Ybytu. * //Tady se bude hodit další Ikaros. Nebo dokonce bude vyložena potřeba.// Vítr... *Broukne tiše, když začne vše kolem nezvykle utíchat a ztrácet pohyb. Vlastně dost podobně jako i u ostatních úkolů vypadá, že tohle pro něj není žádným nečekaným výsledkem. Možná je to ale tím, že na toto jsou jednoduše připravováni. Nakloní hlavu do boku a přivře oči. * //Šepot vánku.// *Pohledem vyhledá onen zhmotněný vír posledního dechu větru v okolí a otočí se k němu čelem. On sám se dá do šeptavého zpěvu. Nejedná se však o konkrétní slova, je to jen dech, tón a tichý šepot, ne odlišný od toho, který k němu vysílá onen vzdušný vír. Vykročí jeho směrem a u toho prozpěvuje jen jako tichý vánek Ikaros větru. Nepostupuje rychle, naopak se přibližuje s rozvahou a stále precizně drží tón zpěvu, dechu a šepotu. Přeलेze těch několik stromů tedy možná líně, ale rozhodně tak, že to nijak nenaruší jeho koncentraci. Do tůně prostě vstoupí a projde jí na její druhou stranu, nijak viditelně nerozhozený tím, že to dělá. Keřem pak prostoupí neméně rozvážně. Dlaněmi odhrukuje větévku za větévku a protahuje se mezi nimi pomalu dál. Blíže a blíže k víru, nepřestává s postupně se ladícím zpěvným šepem na rytmus šeptu větru. **

**Čím blíže je, tím může logicky lépe rozumět šepotu, který se k němu nese a který vlastně na rozdíl od toho jeho má poselství v podobě slov. Nebrání mu to však postupně, se zastavením postupu porostem džungle, donaladit rytmus plně na ten jeho. * //Ve všem, co žije, dýchá cyklus. Luna se rodí a ztrácí, roční doby se střídají, život se proměňuje. Nic nekončí... Vše se jen vrací v nové podobě. Důvěřuj rytmu, který tě vede.// *Zavře oči. * //Rytmus... Něco končí aby nové začalo. A to zase skončí jen aby mohlo začít něco zcela nového. Cyklus vzniku a zániku je ve všem. Rozumím tomu... Konec není špatný. Je to jen proměna jako každá jiná. Jako dozrání plodu a jeho odpadnutí z větve. Na zemi buď uhnije nebo je sněženo. Tak či onak, semena pohltní země a objeví se nový život. Tak končí a začíná všechno. Není začátek bez konce.// *Ještě se nevrací zpět ke středu džungle, ale naladěně na vítr vracející se do okolí rytmicky šeptá jako on sám. Nedá se jistě nevšimnout návratu zvuku listů se kterým si hraje, šumu trávy, kterou se plazí jako hadi... Ale i tak chce asi dokončit klidně a správně Ikaros, který nakonec s postupným uticháváním jeho šepotu vymizí ve zvuku kolem, se kterým byl jedno. Otevře oči a vrátí se zpět do středu džungle k míse a menhirům, čekajícím na poslední ze zkoušek. **

TATÁ - OHENĚ

**Natáhne ruku po poslední z kouli a stále jaksi i pohybem a jeho rychlostí naladěm na vítr se vydá ke vzprímenému kameni Tatá. Do dolíku vytvořenému pro skleněnou ji vloží a prohlédne poslední z nezářících kamenů.* //Tohle bude o magii. A o očištění.// *Shlédne ke špičkám svých bot a pak odtamtud pohledem putuje k další osobě nacházející se v okolí. Narušitel nesouznějící s okolní přírodou Yy. Následuje ho pohledem až k liáně. Se zalesknutím nože ve světle sáhne k opasku pro svou hůlku, která je za ním zastrčena. Nedělá nijak zbrklé pohyby ani se nezdá, že by ztrácel svůj postupně nabytý klid.* //Chce napezovat guaracura.// *Pohne hůlkou směrem k osobě s nožem a cíl bude asi jasný už od pohledu - chce její konání zastavit.* Immobulus. *Sklouzne z jeho rtů přičemž stále drží ten dech v plynulém rytmu.* [Uživatel seslal kouzlo Immobulus. Zaměřený živý tvor či pohybující se objekt se zastaví a není schopen dalšího pohybu.]*

**Možná je jeho štěstím, že si jeho přítomnosti ona zahalená osoba nijak nevšimá. Možná ale taky jen příliš splynul se svým okolím všemi těmi Ikary pro oživení životních sil přírody v tomto pralese. Ze svého místa vykročí směrem k osobě a liáně. Ještě jednou pozvedne hůlku a tentokrát míří přímo na liánu.* Herbivicus... *Pronese ještě další z kouzel, i když se už okolí postupně oživuje, navrácí se mu jeho energie a magie.* //Tohle není přirozené poškození... Je to poškození zvenčí. Čas to zahojí podobně jako růst.// *Ať už se mu kouzlo vlastně daří nebo ne, tak hůlku zastrčí zpět za opasek jakoby úspěch či ne bylo rozhodnutím osudu o přijetí pomoci či ne.* //Guaracura pohlcuje magii. Pokud by nechtěla pomoci, nenechá si pomoci.// *Otočí se zpět k menhirům za sebou, kde z nich vychází ona záře plná energie. Její rozprostření po okolí v podobě paprsků, co se od mísy rozutečou kolem sleduje s úsměvem na rtech.* //Všechny svítí. Život je tu zase na správném místě. Energie se vyrovnaly...// [Uživatel seslal kouzlo Herbivicus. Zrychlí růst dané rostliny.]*

ODCHOD

Vrátí se k míse a menhirům přičemž každému z nich s úctou pokyne hlavou. Každé síle přírody a jejímu představiteli. Sol, Yara, Yy, Ybytu i Tatá. Poté už vyhledá pěšinku, kterou se do středu džungle ostatně dostal, a vydá se po ní zpět k okrajům bujné vegetace. U toho se dá do prozpěvování další písně, nejedná se však o žádný Ikaros, ne teď. Je to spíše taková klidná melodie. Spokojená? Jednoznačně. Úkoly má za sebou a teď nezbyvá už nic jiného než se jen vrátit do chladné skotské krajiny. Možná i proto jde po pěšině pomalu, jak si chce snad užít ty poslední chvíle v džungli. Ale jak už několikrát i on sám nahlas zmínil, všechno se pohybuje v cyklech a tak i tahle zkouška nachází konce, když vyjde ven a zachvěje se náhlou zimou.* //Zase zpátky. Kéž bych mohl tu zkoušku chodit plnit den co den a být v pralese zalezlý...// *Ještě věnuje kusu Amazonie za sebou jeden úsměv a poté už se vytratí po pozemcích pryč.